

denne Paragraf, er netop, at de Personer, som afgive Sørforklaring, som Regel, skulle afgive denne enkeltvis. Det er noget af det, som har bidraget mest til at berøve Sørforklaringerne deres Betydning, saaledes som de nu afgives, at Afhøringen finder Sted af Mandstabet en masse og ikke af hver enkelt Person for sig. I Forbindelse hermed skal jeg gøre en Bemærkning med Hensyn til, hvad der blev udtalt af det nævnte ærede Medlem, det ærede Medlem for Præstø Amts 3dje Valgtreds, til § 10. Jeg antager, at han selv har en Følelse af, at det ved Afgørelsen af disse vigtige Spørgsmaal om Berøvelsen af Retten for Skipperne, Styrmand og Lohjer til at udøve deres Næring, saa vidt muligt bør undergives den sagtyndigste Prøvelse, som man kan finde, at det i Forbindelse dermed er ønskeligt, at der dannes sig en nogenlunde ensartet Fremgangsmaade ved Afgørelsen af disse Spørgsmaal, og at det derfor er ønskeligt i alt Fald paa et andet Trin at kunne faa Afgørelsen henlagt til en og samme Domstol, nemlig den bedre udrustede Domstol, der sidder i København under Navn af Sø- og Handelsretten. Men naar man først erkender dette, saa vil jeg tilstaa, at det er mig ikke klart, hvorfor man skal gaa den Omvej at skabe to Instanser, naar man kan nøjes med den ene. Det anførte gaar jo egentlig kun i den Retning, at man skulde lade disse Sager paakende først af den almindelige Underret og derefter appellere dem til Sø- og Handelsretten. Hvorfor ikke straks gaa til Sø- og Handelsretten og spare den ene Instans? Jeg tilstaa, at jeg har vanskelig ved at forstaa det. — Jeg maa endelig udtale min Tilfredshed over, at den meget ærede Justitsminister udtalte sin Betænkelighed ved en af de Endringer, der ere foretagne af Landstinget i § 1, nemlig at man har skudt ind „Optagelse af en Sørforklaring.“ Jeg tror nu, at naar Talen er om Optagelsen af Sørforklaringer, saa er det ikke mange her i Landet, der have den praktiske Erfaring, som jeg har paa det Omraade. Jeg vil ikke overdrive, men det skal vist ikke være meget langt fra et Tusind Sørforklaringer, som jeg i mit Liv har optaget, og jeg kan derfor fuldstændig tiltræde den Opfattelse, der er bleven gjort gældende, at det er netop en af de Retshandler, hvor Tilstedeværelsen af søyndige Meddommere er af største Betydning. Ganste vist kan der forekomme Sørforklaringer, der tilhneladende dreje sig om en Bagatel, men om en Sørforklaring er af den Bestaaffenhed eller ikke, kan det være vanskeligt for, ikke at sige umuligt paa Forhaand at afgøre, og det kan

maaſte ikke ſaa ſjælden være Tilfældet, at en Sørforklaring præſenterer ſig fra først af ſom kun angaaende en Bagatel, men i Virkeligheden ſkjuler der ſig noget mere der bagved. Men for dette mere, der kan ligge bagved, vil netop søyndige Folk kunne have et ganſte anderledes aabent Die end den juridisk dannede Dommer, der ikke kan ſiges at være ſpecielt ſagtyndig paa dette Omraade. Det er et af de Punkter, jeg tror, at det er abſolut nødvendigt at forandre. Jeg tror ikke, at det vil være nødvendigt at gaa den Mellemvej, ſom blev antydet af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 4de Valgtres (Holch), og lade ſig nøje med et ſagtyndigt Medlem i den Slags Tilfælde. Jeg har ingenlunde den Mening, at der vil være rigelige Kræfter til Stede til at tage Plads i Sørretten uden for København ſom søyndige Medlemmer, men netop naar man har ordnet Sagen paa den Maade, ſom ſket er, at de udføres ikke juridiktionsvis, men amtsvis, tror jeg dog ikke, at det virkelig ſkulde være forbundet med uovervindelige praktiſke Vanſeligheder at ſaa tilſaldt to Personer. Paa et andet Punkt er jeg derimod enig med det ærede Medlem, for ſaa vidt han fremhævede Bigtigheden af, at man hurtig kunde ſaa udnævnt Beſtattigheſmænd. Det er af den allerſtørſte Betydning, og dette er et andet Punkt, hvor man efter min Mening har gjort en uheldig Forandring i Landſtinget. I Lovforſlaget beſtemtes det, at Syns- og Skønsmænd uden for Retten kunde udmeldes af Sørrettens Formand, ſaa vidt muligt efter Forhandling med et eller flere af Amtets Sørretsmedlemmer. Denne Beſtemmelse var tagen i Sø- og Handelsretsloven af 1861, det er ikke noget nyt, det er noget, der har været praktiſeret nu i en lang Arrække, og det er mig ikke bekendt, at der har været ſporet nogen ſom helſt Ulempe deraf, hvorimod det er min fulde Overbeviſning, at den har viſt ſig at være i højeſte Grad praktiſk nyttig, og det er fremdeles min Overbeviſning, at enhver, ſom rigtig ſætter ſig ind i Lovloven, ſaaledes ſom den nu foreligger, vil komme til det Reſultat, at det er af den allerſtørſte Betydning, at det gøres ſaa let ſom muligt, hurtig at ſaa udmeldt Beſtattigheſ- og Skønsmænd. Det er noget, ſom ogsaa har været paa Dntale her, i det Udvalg, der beſtæftiger ſig med Sølovsforlaget, at det var et meget vigtigt Punkt, men naar man henlægger Udmeldelsen af Syns- og Skønsmænd til Retten ſom ſaadan, ſom altsaa ſkal ſættes, hvor Retſprotokollen ſkal tages frem o. ſ. v., ſaa ſer jeg for det første ikke andet, end at D. S. 1—4—1 maa føre til, at man